

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: N. H. D, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, X, X,
zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, Vinohradská 22,
120 00 Praha 2,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2019, č.j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 1. 2019, č.j. X, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 9. 2018, č.j. X, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 28. 1. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2019, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 9. 2018, č.j. X, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neprokázal splnění podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalovaná dle žalobce porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná zároveň opomněla zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. V neposlední řadě jsou rozhodnutí obou správních orgánů v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byly zásadním způsobem porušeny podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
4. Žalobce předně namítal, že výroková část napadeného rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nesplňuje požadavky správního řádu na formulaci výrokové části správního rozhodnutí kvůli její nedostatečné konkretizaci a neexistující zákonny důvod pro postup, který zvolil správní orgán prvního stupně. Správní orgán je ve svém rozhodnutí povinen uvést, podle jakého zákonného ustanovení postupuje, což se v žalované věci nestalo. Správní orgán toliko konstatoval, že žalobcova žádost se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b zákona o pobytu cizinců. Dané ustanovení neobsahuje zmocnění pro rozhodnutí o žádosti, tím méně pro rozhodnutí negativní, neboť obsahuje právě podmínky nezbytné k podání žádosti o povolení přechodného pobytu. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, neboť neuvedly konkrétní ustanovení, na jehož základě bylo ve věci rozhodováno. Podmínky pro zamítnutí dané žádosti stanoví § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců. Správní orgán měl tedy zvolit jiné ustanovení, které zamítnutí žádosti umožňuje, alternativně pak bylo jistě možno uvažovat o zastavení řízení. Tím, že správní orgán neuvedl zákonné ustanovení, podle něhož danou žádost zamítl, způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť žalobci nebylo ani sděleno, co bylo důvodem pro zamítnutí jeho žádosti. Správními orgány tedy nebyl presentován legální důvod pro zamítnutí žádosti žalobce.
5. Pokud jde o věcnou stránku případu, správní orgány měly za to, že žalobce neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce byl v tomto ohledu přesvědčen, že daný důvod zamítnutí jeho žádosti je v rozporu se zákonem a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu pouze projevem libovůle, nikoliv správního uvážení. Žalobce se svého postavení rodinného příslušníka občana EU v daném řízení dovolával s ohledem na to, že vyživuje a stará se o svého syna z prvního manželství. Správní orgán však žádost zamítl

proto, že žalobce neměl prokázat skutečnou péči o potomka. Žalobce byl ovšem přesvědčen, že daný důvod zamítnutí jeho žádosti je v rozporu se zákonem.

6. Zákon o pobytu cizinců definuje rodinné příslušníky v § 15a odst. 1 zákona, a to značně úzce. Ustanovení zákona o pobytu cizinců považuje za rodinného příslušníka občana EU **rodiče**, „jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje“. Předchozí právní úprava považovala za rodinného příslušníka občana EU v těchto intencích **rodiče**, „jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti“. Žalobce odkázal na podané odvolání a trval v tomto ohledu na svém tvrzení, že o syna pečuje. Správním orgánem nebyl prokázán opak, přičemž je nutno akcentovat odlišnosti v případě péče o potomka v „dětském“ věku a o potomka již dospělého. Nicméně i o syna dospělého může být pečováno, což žalobce činí.
7. Žalobce byl dále toho názoru, že žalovaná nedostatečně přezkoumala podané odvolání, respektive řádně se nevypořádala s uplatněnými námitkami žalobce. Žalovaná konstatovala žalobcem uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak dále je nijak neřešila, pouze je odmítla jako nedůvodné, aniž by zdůvodnila svůj závěr. Zcela absentovalo vypořádání odvolací námitky, kterou se žalobce ohrazoval proti tomu, že se prvoinstanční správní orgán nijak nezabýval jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. I Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích klade zásadní význam na odůvodnění rozhodnutí, např. v rozhodnutí sp. zn. 5 A 48/2001, v němž uvádí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Napadené rozhodnutí tyto požadavky nespĺňuje, neboť odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny žalobcovy odvolací námitky. Navíc, nebyla vůbec řešena otázka přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, kteroužto se žalovaná vůbec nezabývala.
8. Za naprosto jednoznačné porušení principů dobré správy a § 68 odst. 3 správního řádu je nutno považovat naprosté ignorování základní zásady správního řízení, tj. zásady přiměřenosti, která mimo ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců, dle kterého plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se nijak zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval, respektive se jím zabýval toliko povrchně a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalovaná pak sama výslovně negovala nutnost posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí, když konstatovala, že s ohledem na absenci vztahu s občanem Evropské unie nemůže takový zásah být vůbec způsoben. Takové posouzení neodpovídá požadavkům zákona.
9. Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žalobce odkázal, s ohledem na zcela nezpochybnitelný vztah k synovi, na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, především na čl. 8, který výslovně zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu tohoto práva nemůže státní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví

nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných; a na Úmluvu o právech dítěte, především na preambuli, čl. VIII a IX.

10. Žalobce měl dále za to, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu cizince. Lze též odkázat na relevantní judikaturu správních soudů, ze které zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou samozřejmě povinny při své činnosti respektovat mezinárodně právní závazky České republiky, stejně tak jako ústavně právní předpisy. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007, podle kterého: *„Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech: 1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jde o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno pod zákonným právním předpisem). Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně. Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních otázek, a to, zda zásah do takého práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých“.* Soud sice v inkriminovaném řízení posuzoval otázku zrušení platnosti správního vyhoštění, nikoliv otázku vydání či nevydání povolení k pobytu, ovšem je zcela zřejmé, že identické argumenty lze o to více aplikovat i na řízení o vydání pobytového oprávnění. V této souvislosti žalobce dále odkázal na obdobná rozhodnutí Městského soudu v Praze, konkrétně sp. zn. 10 Ca 138/2007, sp. zn. 7 Ca 81/2007 či rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 As 38/2007 či sp. zn. 4 As 75/2006.
11. Žalobce proto namítal, že nevydání povolení k pobytu by bylo zcela zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech rodinných příslušníků a to nejenom vzhledem k jejich pevným sociálním a rodinným vazbám k území České republiky, ale především v souvislosti s intenzitou tvrzeného porušení právních předpisů.
12. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které mu předcházelo, je zatíženo nezákonností, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 12. 3. 2019, v němž uvedla, že žalobní námitky odmítá, a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí.

14. Podle názoru žalované, napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné, jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
15. Žalobce dne 14. 8. 2017 podal na území ČR žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Své postavení rodinného příslušníka občana EU odvozuje od M. P., nar. X, státního občana ČR, v jehož rodném listě je zapsán jako otec. Žádost žalobce byla zamítnuta proto, že nebylo prokázáno, že o svého syna „skutečně pečuje“, tak jak je stanoveno v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
19. Při jednání před soudem dne 2. 6. 2021 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
20. Žaloba je důvodná.
21. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b téhož zákona, neboť žalobce neprokázal splnění podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců.
22. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
23. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*
24. Podle § 15 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované*

občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

25. Podle § 15 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
26. Prvou žalobní námitku soud důvodnou neshledal. Tvrdí-li žalobce, že „správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, neboť neuvedly konkrétní ustanovení, na jehož základě bylo ve věci rozhodováno“, když „podmínky pro zamítnutí dané žádosti stanoví § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců“, pak se mýlí. Z výrokové část prvoinstančního rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalobcova žádost byla zamítnuta „dle ust. 87e odst. 1 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., neboť žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ust. § 15a“. Tedy, výrok obsahuje přesně to ustanovení, kterého se žalobce dovolával.
27. Jako důvodná však soud shledal tvrzení týkající se skutkových zjištění týkajících se hodnocení žalobcovy péče o syna.
28. Soud zdůrazňuje, že správním orgánům nevytýká nedostatek skutkových zjištění. Ministerstvo se naopak snažilo zjistit skutkový stav velmi podrobně, vzájemně konfrontovalo odpovědi žalobce i jeho syna ve snaze zhodnotit, zda žalobce o syna skutečně pečuje. A po vyjevení skutkových zjištění dospělo k závěru (s nímž se žalovaná ztotožnila), že tu taková skutečná péče není.
29. Budiž, takový závěr je jistě možný, avšak soud tu postrádá kritéria, jejichž prizmatem správní orgán prvního stupně k takovému závěru dospěl. Řečeno jinak, Ministerstvo popsalo, co stran vzájemného vztahu otce a syna zjistilo, a uzavřelo, že otec o syna skutečně nepečuje. Avšak nebylo vyjeveno, co by jako skutečná péče v očích správního orgánu obstálo. Soud tak nemohl posoudit, optikou čeho správní orgán ke svému závěru došel, ve srovnání s čím nelze vztah otce a syna považovat za skutečnou péči. Proto pak nebylo možné posoudit, zda je závěr Ministerstva, potažmo žalované správný. To, proč soud bazíruje na vyjevení těchto kritérií je nasnadě – jinak se musí nahlížet na péči o dítě roční, dítě desetileté či dítě dvacetileté. V souzené věci jde o posledně uvedený příklad a je tedy nezbytné, aby správní orgány uvedly, co v jejich očích představuje skutečnou péči o dvacetiletého potomka, a to v kontextu individuálních okolností života konkrétních osob (tu žalobce a jeho syna). Až pak bude možné posoudit, zda jsou učiněné závěry správné.
30. S tím pak dle soudu souvisí i posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Odvolací i žalobní námitky jsou v tomto směru obecné, avšak lze konstatovat, že soudy dlouhodobě a konstantně judikují, že správní orgány hodnotící možný dopad rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života jsou povinny uplatňovat širší pohled na věc. Tedy nesoustředit se izolovaně pouze na osobu cizince, ale i na jeho nejbližší okolí, jeho širší vztahy, což v žalobcově případě znamená především možný zásah i do života jeho dětí a partnerky. Nicméně, teprve až správní orgány přesvědčivě vyjeví, na základě čeho dospěly k závěru o tom, že žalobce o svého syna skutečně (ne)pečuje, bude možné též přezkoumat jejich hodnocení dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

31. Vzhledem k tomu, že napadené ani prvoinstanční rozhodnutí neobsahují dostatečnou argumentaci stran hodnocení skutečnosti žalobcovy péče o syna, soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), když zároveň zrušil i rozhodnutí prvoinstanční (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

32. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 16 342 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na soudním jednání dne 2. 6. 2021. Žalobce další náklady řízení při jednání před soudem ani později neuplatnil.
33. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
34. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. 6. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu